

Pe tânărul Alexandru Ionuț Mihai l-am descoperit pe la finalul anului 2017, când tocmai pregăteam primul număr al revistei mele Convorbiri literar-artistice. El era în anul II la Politehnica din București (Facultatea de Științe Aplicate Inginerești, specializarea matematicăinformatică), dar cocheta cu scrisul, însă mai timid, sau, mai bine zis, în taină, pentru că nu făcea publice creațiile lui. Mama lui, cu care m-am intersectat întâmplător la niște cursuri, l-a deconspirat, și așa am aflat eu despre preocupările extrașcolare ale tânărului student, viitor...om de știință (Știu ce spun), dar și jurnalist și scriitor valoros. Cum eu eram în căutare de condeie și de talente reale, i-am dat un telefon și i-am spus să mi trimită un material. A reflectat mult până mi-a trimis materialele.

Mi-a plăcut ce am descoperit în cuvinte, dar și dincolo de ele. L-am publicat încă din primul număr al revistei Convorbiri literar-artistice, el rămânând, și acum, după 2 ani, unul dintre colaboratorii permanenți ai revistei, căruia i-am încredințat și rubricile Teatru/Film/Carte și Eveniment. Un foarte documentat și rafinat publicist. La cei 22 de ani, parcă n-ar fi din veacul acesta, ci un tânăr cu purtări de lord. Totul nativ, nimic forțat, ci totul venind dintr-o educație atent studiată și însușită și din darurile lui Dumnezeu revărsate asupra sa, din belșug. (Și nu spun vorbe mari). Actualmente, pe lângă facultate, (anul IV), este și profesor de informatică și T.I.C. la Școala 59 din București. În 2018 l-am îndemnat să adune tot ce avea prin sertare și să publice ce a scris. Scrisese mult, însă timid, neîncrezător (poate) în talentul lui, nu a răspuns imediat. Dar eu, simțind talanții cu care este înzestrat, am insistat. Și bine am făcut!!... M-am ocupat personal de prima lui carte. Am lucrat, după cum ne puteam face timp să fim împreună, să ne punem de acord în privința lucrării, ne-am mai și contractat, - eu fiind foarte cârcotașă și perfecționistă, a mai trebuit să cedeze el, că eu ba!!-, am lucrat vreo 5 luni, dar, în noiembrie 2018, pe 9, de ziua Sfântului Nectarie, la câteva ore distanță de onomastica numelui lui (Mihail, de la Sf. Arh. Mihail și Gavriil, 8 nov., dar și a aniversării zilei lui de naștere), la Librăria „M. Eminescu” din București, am lansat, cu mare bucurie, sun egida revistei Convorbiri literar-artistice, primul lui volum de proză, Îngerul de pe calea Victoriei, (filosofie), care a fost un real succes. Acum lucrăm la noua lui carte, care, sperăm noi, va fi, și aceasta, un succes!! Dă, Doamne!!

ANTOANETA RĂDOI

TEORIA OMULUI DUBLU

„Viața ne oferă rar oportunități, dar și atunci când o face ne agățăm de ea și nu vrem să-i dăm drumul așa cum face un nou-născut cu mâna protectoare a mamei sale. Nu mă interesează cât este ceasul, pentru mine timpul contează doar atunci când am nevoie de el. M-am trezit în plină noapte străfulgerat de o idee. Casa nutrea încă aceeași liniște nocturnă de care uneori nu mă pot sătura. Umblu prin casă în căutarea condeiului pe care mereu îl pun în alt loc, dar nu din cauza firii mele, ci pentru că vreau să mă aflu într-o căutare continuă care mă ajută la obținerea unor idei noi la fel ca oamenii de știință. De când am început acest exercițiu mi-am dat seama că oamenii obișnuiți au totuși ceva în comun cu oamenii de știință: fascinația pentru infinit. Tuturor ne place să privim cerul

și tot de atâtea ori ne întrebăm de unde atâta infinit. Nu m-ar mira dacă sub privirile oricărui muritor ar apărea o gaură neagră ,iar acesta s-ar arunca pur și simplu în ea datorită fascinației pentru infinit. Cititorule îți mărturisesc că exact la fel am făcut și eu. În timpul somnului meu liniștit și-a făcut apariția o idee,iar ca să nu pierd oportunitatea m-am aruncat în infinitatea ei de semnificații. Cum stăm noi uneori la o masă de gânduri, tu cititor, eu naratorul,îți voi dezvălui ce s-a petrecut pe mai departe.

Nu vreau să încep această relatare cu începutul,fiind că orice început are și un sfârșit ,iar mie nu-mi plac finalurile. Oare infinitul are sfârșit sau început? Cititorule,te rog să nu mă lași să duc de unul singur această discuție,această socializare a noastră,transformându-mă în Sisif care-și rostogolește piatra până în vârful muntelui. Așa că ori de câte ori ai ceva de adăugat,de obiectat sau de reproșat,fă-mi plăcerea de a interveni. Că veni vorba de această comunicare,mi-am formulat o teorie,dar nu despre găuri negre, ci la un lucru la care nu suntem atenți. Într-o discuție,un om folosește uneori cuvinte ce aparțin stării sale. Par exemple,un om supărat folosește cuvinte precum:„poate”, „nu stiu” și de cele mai multe ori reproșuri la adresa celorlalți,iar verbele sunt la prezetent. Ați observat,de asemenea,că atunci când oamenii sunt fericiți, majoritatea verbelor sunt la trecut: m-am distrat, m-am simțit bine și mai niciodată fericirea nu aparține prezentului? Îți propun, drag cititor, să descoperi și tu ce cuvânt utilizez cel mai des în text și ce semnifică. Cititorule, sper că ai băgat de seamă micul meu moft care sunt convins că nu te deranjează, acela că eu nu țin cont de timp. Când am aprins fitilul discuției noastre la această masă a gândurilor, afară era vară, iar acum este iarnă. Este o plăcere să pot uita de timp. Marea greșală a oamenilor este că uneori nu pot uita de timp ca și când un soi de teamă le-a pătruns în suflet. Dacă ești de acord cu mine cititorule, bate în masa noastră de gânduri de trei ori. Cititorule, îți place teatrul? Pentru mine, teatrul este o ocazie de a cunoaște mentalitatea unei societăți și de a-i vedea pe cititori în carne și oase. Mereu îmi aleg un scaun în ultimul rând pentru ai observa pe toți.

Chiar dacă nu le văd mimica feței, le analizez pantomima posturii lor. Cele mai concludente sunt mișcărilor gâtului: o rotire spre stânga semnifică o atenție mărită pentru oamenii din jur, ci nu pentru spectacol; în schimb, o rotire spre dreapta scoate la iveală faptul că persoana în cauză este însoțită. Un alt avantaj, cititorule, după cum vezi și tu este acela că replicile actorilor se aud încet sau deloc ceea ce îți conferă posibilitatea de a le studia katharsisul fiecăruia. Prin umorul sau tragedia sa, teatrul reflectă defectele unei societăți. Cuvântul pe care l-am folosit cel mai des a fost „cititorul” ceea ce arată importanța sa pentru mine. De asemenea, cuvântul „uneori” a fost utilizat și el de multe ori ceea ce exprimă nesiguranța și schimbarea. Oamenii sunt în continuă schimbare, viața nesigură, iar textele mele au și oameni și viață.”